

"Om någon inte kämpar ..."

Glädjen är en kristen tillgång som vi behåller i den mån vi kämpar, för den är en följd av friden. Fred uppnår man genom att segra i krig, och människans liv på jorden – läser vi i den heliga Skrift – är en krigstjänst. (Smedjan, nr. 105)

1 april

Hela Kyrkans tradition talar om de kristna som *milites Christi*, Kristi soldater. Soldater som skänker sina

medmänniskor själsro, samtidigt som de ständigt kämpar mot sina personliga onda böjelser. Vissa, som saknar övernaturlig syn eller i praktiken inte tror, vill ibland inte ens höra talas om livet på jorden som en kamp. De antyder illvilligt att om vi anser oss vara *milites Christi*, finns det en risk för att vi kommer att utnyttja tron för timliga ändamål, att vi kommer att framkalla våld och sekterism. Det sättet att tänka är en lika ledsam som ologisk förenkling, som dessutom brukar gå hand i hand med bekvämlighet och feghet.

Ingenting är den kristna tron mer fjärran än den fanatism som utmärker de olika oheliga allianserna mellan heligt och profant, oavsett deras politiska kulör. Det föreligger ingen fara för fanatism om man förstår kampen så som Kristus har lärt oss att den skall vara, nämligen den enskildes kamp mot sig själv, en ständigt förnyad

ansträngning att älska Gud mer, att rycka upp den egna egoismen med rötterna, att tjäna alla människor. Att dra sig undan denna kamp är, vilken ursäkt man än anför, liktydigt med att på förhand erkänna sig besegrad, tillintetgjord, utan tro, med själen slagen till marken och släpad än hit, än dit, av futtiga glädjeämnen.

För en kristen är den andliga kampen inför Gud och alla hans medbröder i tron en nödvändighet, en konsekvens av hans kristna identitet. Om någon inte kämpar, sviker han därför Jesus Kristus och hela hans mystiska kropp, som är Kyrkan. (När Kristus går förbi, nr. 74)